Victor Potra - La curve

Merg pe bulevardul care rămâne întunecat oricâte felinare ar pune primăria, pe bulevardul plin de umbre, de porţi căscate înspre curţi înguste, colcăitoare, bulevardul cu nume de filosof şi renume de înjurătură, Mircea Vulcănescu, Bulevardul Muii. Ce dracu caut pe aici? Da, am plecat de la Operă, după o discuţie ratată cu nişte prostituaţi gay, mi-am propus să merg pe jos spre casă, până la dracu-n praznic, în Bucureştii Noi. De parcă mersul pe jos şi aerul împuţit de Bucureşti mi-ar putea schimba starea de frustrare…

O umbră avansează spre mine, prelingându-se de pe lângă o casă care îmi pare cunoscută…

„Domnu' vrea un fetiţ?"

Mă opresc ezitând… De unde ştiu casa asta?... Şi intrarea, e familiară până la…

„Avem de toate felurile, domnu', pe alese, cu ţâţe mari, nu cordeli, şi boboci de 16 ani…"

„Negrese, asiatice aveţi?" întreb, încercând să câştig timp.

Mi s-a pus pata să-mi aduc aminte ce şi cum… Da! 1999, prima comandă grasă la firmă, Sorin ne-a îmbarcat pe toţi, vrând nevrând, să mergem să sărbătorim, să luam nişte fete… Doamne, ce vremuri, eu aveam audiul ăla 100, cât o vacă, mergeam beat pulbere prin oraş, eram ieşit complet pe geam, cu curul pe portieră, răcnind cu mâinile răşchirate, cu sticla de Jim Beam într-o mână şi cu maceta în cealaltă, Sorin mă ţinea de mijloc, aplecat de pe locul din spate, să nu pic în freză, conduceam cu picioarele, noroc că volanul mergea uşor, şi Fazanu', de pe locu' mortului, cu picioru' răscrăcărat peste schimbător, călca acceleraţia până la fund, dând din cap ca dementul în ritmul lui „God gave Rock'n Roll to You"… Ce putea să facă maşina aia în a treia, că cine să mai schimbe vitezele, am călărit Bucureştiul cu 140 la oră, în urlet de motor de 2000 supra-alimentat şi supra-turat, când ne apostrofa cineva fluturam maceta către el şi dispărea instant, am dat de băut la toţi cerşetorii, aveam bani, Doamne, eram liberi să călărim ca în Vestul sălbatic, America on-line live in Bucharest… Ne-a oprit de trei ori poliţia în noaptea aia, aruncam în ei cu hârtii de 20 de dolari… Îmi aduc aminte de un plutonier gras, hămesit, cu vestonul descusut, puţind a transpiraţie şi a lăcomie, cum îi dădeam peste obraji cu teancul gros de hârtii de o sută, şi avansam spre el clătinându-mă, dădea înapoi transpirând şi mai tare, lingându-şi buzele pofticios, m-ar fi rupt în bucăţi, dar vroia şi el, măcar o hârtie din visul american, şi cum l-am pus să latre, şi pe colegul lui, o piticanie, să urle la lună, pentru câte o sută de dolari… Doamne ce-am mai râs!... După aia ne-au dus cu girofarul până în capătul Bulevardului, acolo s-au oprit, să nu sperie fetele, şi ne-au zis că între 102 şi 108 găsim ce-i mai bun, grăsanul era chiar emoţionat, cred că simţea bancnota ca pe o minune în buzunarul unsuros, mi-a spus să zic că m-a trimis Bucălatu', să ne dea sănătoase, că dacă apare vreo problemă s-a supt cu patrularea la ore fixe… Da, chiar la casa asta am aterizat atunci…

Coloratul se uită intrigat, şi deja cam nervos la mine…

„Ce-ai zis?” mă hlizesc la el.

„Auzi, eşti vrun gabor? Nu prea pari, da vezi!... N-ai nimerit-o aici, noi suntem băieţi salon, suntem cu cotizaţia la zi…” şi se-nfăţoşează către mine belicos, deja alte două umbre se desprind de zid, căcam-aş pe amintirile mele, e momentul pentru vraja mării…

„Nu frăţioare, n-am mai fost de mult p-aicişilea, mă frecam la cerebel să-mi aduc aminte ce găoază mi-a plăcut ultima dată, mă luasem cu amintirile… Auzi, Lili mai e?”

Pufneşte în râs şi se destinde vizibil, ok, am scăpat fără buzunar pe burtă, băga-mi-aş curiozitatea unde ştiu eu… Umbrele fac stânga-mprejur şi se topesc în curte.

„Băi, da tataie mai eşti… Te-au ascuns ăştia sau ce? De ce n-ai zis că eşti pârnăiaş?... Da cu ochelari, pari mostrofloc de baltă… Auzi, n-oi fi d’ăla obsedatu’ care taie fetele!...” se îngrijorează din nou, „că dacă ne strici vro boarfă, o plăteşti de nouă, clar?!”

„Nu frăţică, m-au găjbit pentru dat cu jula în contabilitate, stai blând… Zi de Lili…”

„Pai aia era în floare acu’ 10 ani, când eram io puradel de autobuz, a mai mozolit-o p-aici până acu trei ani, da’ s-a ofilit bre, are şi trei floştoroci, s-a tirat la ţară, că ţinea camera ocupată degeaba, n-o mai alegea nimeni…”

„Sic tranzit gloria mundi” mă trezesc vorbind ca vaca. Se uită chiorâş la mine. Mda, l-am enervat din nou…

„Auzi, băi, vrei un pizdoc să-ţi versi coaiele, sau ce pula mea vrei?! Că mă ţii din treabă!...”

„Da, văd că e coadă de cleenţi!” încerc o strategie de dur. „Dacă nici io nu ştiu cum s-a pus ăştia cu paru’ pe vrăjeala din stradă…” A mers, se-nmoaie…

„Da, băi coaie, e naşpa, şi ne ia şi pielea de pe noi cu cotizaţia dă moravuri! Şi după ce-i plătim, mai vine şi-n razii surpriză şi ia fetele la secţie câte 2 zile… Cică să dea bine la presă… Păi gura mea ce mănâncă două zile, teveu la tavă?!”

„Zi ce ziceai de negrese şi chinezoaice” încerc eu să par credibil…

„N-am, frăţioru’ meu, am doar o vietnameză, da’ e cloacă rău, n-aş da-o decât la presari… Da’ pentru tine, că văd că eşti salon, îţi dau nişte bunăciuni, fragede şi cu patalama de la medic!”

„Ete canci, acu’ aveţi şi patalama de la medic?!”

„Bă, a-nebunit cleenţii, vine şi cere certificate d-alea, că e fata sănătoasă, le-am dus la control pe toate, să mor io… Acu’, mai punem şi noi d-un certificat pen’ alea cu vâj, da astea merg la ăia abţiguiţi, că nu mai vede ce şi cum… Ţie-ţi dau pizdică curată, zi vrei? Hai că-ţi fac şi reducere, că eşti pârnăiaş, cine ştie de când n-ai văzut rozulia la faţă…”

Vreau? Hai să vreau…

„Auzi, da’ nu mă bagi în curte şi pe urmă o abureşti că asta nu, că uite-o pe ailaltă, că astea le-am fumat de mult, şi nu mă bag la putreziciuni…”

„Nu, mâncaţi-aş portofelu’, ce-ţi face ţie cu ochiu’, aia-ţi dau… Hai la coteţ!...”

„Ce mişto era pe vremuri”, mă trezesc făcând conversaţie, „erau fetele la stradă, treceai uşurel cu maşina şi alegeai din mers…”

„Da, era…” spune nerăbdator, „hai să-ţi arăt mandravelele…”

Avansăm în curtea îngustă, cu zidurile atârnând hâde peste cap, cu ferestrele oarbe, cu obloane scăpând ici-acolo un fir de lumină. Ajungem pe la mijloc, fojgăială mare, vreo şase fete, numărate după jarul de la ţigări, întuneric beznă.

„Ia zi, care-ţi place?”

„Băi frăţioru’ meu, ţi-am zis să nu mă iei de prost, că nu-mi place, ce vrei s-aleg aici, să le luminez cu bricheta, sau ce vrei?”

„Păi aici e locu’ lor…” cârâie agitat.

„Loc, neloc, eu m-am cărat dacă nu mergem la lumină” şi dau să mă-ntorc spre ieşire.

„Unde la lumină, băi, cardel, unde vrei să mergem?” şuieră, de data asta agresiv pe bune.

N-am la mine decât vreo 2 milioane, ceea ce n-ar fi mare nenorocire. Dar ar putea să-mi spargă ochelarii în procesul de „prelucrare” şi asta chiar ar fi o problemă. Mă-ntorc şi păşesc spre el cu tupeu.

„Auzi băi glumeţule, ţi-am zis de la început că nu mă faci, în spatele curţii, unde e intrarea în casă, e bec afară, şi e lumină, n-ai decât să apeşi pe întrerupător, şi e şi după colţ, nu ne vede nimeni din stradă…” Se pare că frica mi-a sprintenit brusc memoria…

„Aşa e frăţioru’ meu” se-nvioarează din nou, „eşti dăştept, pupate-aş! Acu’ chiar ştiu c-ai mai plimbat ştanga p-aici, haidi fă la lumină!”…

Chicoteli, hihăieli, târşit de paşi, dau cu piciorul într-o cutie de conserve goală care face un zgomot infernal, scap o înjurătură, mă simt cam încordat, m-am băgat într-un rahat mediu spre măricel…

„Fă, bagaboantelor, nu v-am zis să măturaţi curtea?! Ale dracu, până nu le dai la ficat nu-nţelege!...” zice corcodelul cu ton de scuză…

Ajungem în spate. Bâjbâie după comutator, îl găseşte, zdrang! becul chior îmi arde retina, îmi feresc ochii cu palma încercând să zăresc ceva printre petele negre care îmi joacă în faţă.

„Ia zi! Hai că acu’ ai şi lumină, ai dă toate…” Încearcă să pară binevoitor, dar e clar că au început să-i încolţească idei de rezervă în cap, trebuie să preiau iniţiativa…

„Hai fă, ia treceţi aici la lumină, să vă văd. Hai blondo, treci, că nu te iau la casting… „Auzi, meştere” mă-ntorc spre el agresiv, „vezi că poate vreau să dau şi la rozetă, sper că n-are vreuna figuri în cap să-mi spună ca vreo doamnă că ‘Eu nu fac sex anal’, că-i mut fălcile, şi după aia vedem cum ne-npăcăm…”

„Nu mâncaţi-aş, toate fac de toate… Da’oricum, dacă-ţi vine să pocneşti vreuna, dă-i la ficat, că dacă-i poceşti moaca, nu mai e bună pe urmă… Uite, roşcata are şaişpe, cre’ că e fix ce-ţi trebuie…”

Merge stratagema, văd respectul crescând în el cu cel puţin cinci grade…

Mă uit în ochii, fetelor, ochii mă interesează de fapt…

„Hai fă, privirea sus, ce, oi fi ruşinoasă, hai, că mie-mi place să mă priveşti în ochi când o iei la răsfăţat…" Ouch, asta n-a fost prea reuşită, peştele se uită cam ciudat la mine, da' nu zice nimic, tot e bine… Mă uit repede şi cu atenţie flămândă în ochii lor, toate au privirea aia adâncă, obosită, bătută, furată şi reinventată în poveşti melodramatice reimaginate de atâtea ori încât nici ele nu mai ştiu care e adevărul, care e istoria lor, priviri de obiecte care ar spune orice îşi imaginează că vrea să audă stăpânul momentului, orice numai să fie bine, să fie mai uşor de data asta, să nu mă bată, poate câştig dintr-o oră 20 de minute de vorbit, e greu să fi fututătă non-stop, ţi se duc dracu' toţi muşchii vaginali, ca să nu mai vorbim de perversu' ăsta din faţa noastră, care probabil sigur o să-mi spargă curu', şi pe urmă o să vrea, ca mârlanu', sex oral după anal, are şi ochelarii ăia de broască, şi de obicei intelectualii ăştia sunt perverşi rău, o să-i spun povestea cu fetiţa, poate…

Pe toate le-am privit din poarta sufletului, şi mi-era milă, dar nu aveam ce face cu ele, nu erau ce-mi trebuia… Deşi, probabil va trebui să aleg una, de aici nu scap cu banii nedaţi, însă categoric prefer să scap nebătut… Deodată se aude uşa scârţâind în spatele meu, pe sub bec. Mă-ntorc, gata de primejdie… în prag o slăbătură cafenie, cu nişte ţâţe de capră împungând un tricou jerpelit, cu pantaloni scurţi, roz spre gri de jeg, fluturând pe ea, probabil pomană de la una dintre fofoloancele cu creştere de kilograme… Şi ochii! Ochii verzi, mari, sorbind inacceptabilul încă cu sete, speranţe lucind în irişi, privire neînfrântă, un om real într-o lume ireală, aici ai miză, aici e ceva viu în suflet, aici pot să fiu vampir, pot să-mi satur setea bolnavă, de-abia mă stăpânesc să nu sar pe ea…

„Uite p-asta o vreau" indic arătarea din prag. Proxenetul face ochii mari, fetele pufnesc într-un râs pe care-l suspectez isteric, o aud pe una şoptind „Ţi-am zis eu că e pervers…", nu-mi pasă, n-am ochi decât pentru puştoaica din uşă, căreia îi ia două secunde să înţeleagă ce se-ntâmplă, până să-ncerce s-o şteargă înapoi în casă, prea târziu, coloratul a prins-o cu o mişcare iute de încheietură, şi o ţine zdravăn… E uimit, dar e hotărât să negocieze, se vede că afacerile au mers prost în ultima vreme, inclusiv după fardurile fetelor, au aceeaşi nuanţă de ruj şi sunt toate date cu albastru la ochi, sunt în pană de mălai, e clar…

„Băi tataie, eşti sigur că o vrei pe Gina, bre?"

„Îhâm" mormăi încruntat, „ce, e vreo problemă? Ai zis că pot să aleg ce vreau, şi ţi-am zis din start că…"

„Da, băi, dusule, da' asta are unşpe ani şi nici nu ştie ce să facă cu pula, încă n-am scos-o la produs. Tu nu vezi cum aratătă?! Şi cred că-i şi neînceputătă…"

„Foarte bine. Deci vă fac un serviciu, nu?" rânjesc eu, cât de lupeşte pot.

„Ho, că nu-i aşa! Virginele e mai scumpe, că odată-n viaţă spargi boboc de fată…"

Gina tremură în mâna lui ca apucata, a început, să i se vadă frica, oroarea în privire… Doamne, ochii ăia, o să mă reped ca lupul în ei!...

„Mi se rupe mie de virginitatea ei! Adu-mi una la fel, ca asta, slăbătură să fie, şi pe la maxim doişpe. N-are decât să fie spartă pe toate părţile, nu-mi pasă, asta vreau.”

„Haidi, bă, uită-te şi tu ce fete frumoase, nu vrei una d-asta?”

Mă-ncearcă, să vadă cât de tare o vreau pe puştoaică. Fetele deja au început să se foiască, uşor cocârjate, e clar că m-au declarat nebun de tot, nici una n-are chef să rămână singură cu mine în cameră.

„Băi, prietene, dacă vroiam găletuşă, îmi luam de-acasă. După şapte ani de ascunziş, vreau ceva care să pârâie când intru în ea, înţelegi?! Babe de-astea, de-mi vinzi tu, am şi pe stradă, şi-ar dă năvală fără mofturi, n-am nevoie să le plătesc. Hai, îmi aduci alta ca ea? Că pe asta văd că nu vrei s-o dai, parcă ţi-ar fi rudă, ceva…” Mă risc, mă risc enorm, dar altfel, dacă mă miroase cât o vreau pe Gina, pur şi simplu nu o să am bani s-o plătesc.

„Bine, bă, nu te poţi căca în gustul omului… 3 milioane, şi vă duce Alberta în camera ei…”

Scot portofelul încet din gentuţa atârnată la gât, m-apropii de el, Gina încearcă să se smulgă dar o ţine bine, o zmuceşte înapoi, dă să o pocnească, ridic un deget:

„Nooo!... Nu deteriorăm marfa înainte de livrare, nu?”

Rânjim unul la altul. Îi desfac ostentativ portofelul în faţă, scot toţi banii dinăuntru, să se vadă că rămâne gol, şi zic:

„Două douăsute, asta-i tot ce am. Îi iei p-ăştia, sau am plecat”

Îi lucesc ochii, înghite în sec, am mizat corect, am câştigat…

„Bine, frăţioare, cum zici tu, că am zis că-ţi fac şi reducere, ia-o… da’ vezi, apuc-o zdravăn, că n-am chef s-o fugărim prin toată şandramaua…” înşfacă banii şi se-apucă să-i numere… „O oră, da?... Ştii regula…”

O apuc de mână ferm, cu stânga, şi mă aplec la nivelul ei, întorcându-mă cu spatele la asistenţă.

„O să fie bine” zic, „o să vezi, n-o să te doară de loc” şi de îndată îi fac cu ochiul.

Tresare, teroarea îi piere din ochii o clipă, înlocuită de curiozitate. Profit ca să-i zâmbesc cu toată căldura, un zâmbet larg de om bun, învăţat la cursurile de non-verbal. Se relaxează, un om care zâmbeşte aşa frumos nu poate fi un om rău, nu, nici un om bun nu ar face o asemenea oroare unui copil… Mă priveşte întrebător, strâng ochii a complicitate, şi, mimând aşezatul ochelarilor, profit de faptul că „frăţioru’ meu” vorbeşte cu bruneta, probabil Alberta, îi dă instrucţiuni, şi îi fac Ginei semnul de „Şşşşt…” apoi zâmbesc din nou. Gina se relaxează, ce uşor sunt de manipulat copii dacă ştii care sunt instrumentele la care să cânţi, e perfect, am nevoie de ea liniştită ca să mă bucur pe deplin de ceea ce are de oferit. Mă-ntorc spre ceilalţi.

„Mergem sau o frecăm toată noaptea?”

„Gata, băi, vă aranjează acuma Alberta…”

Bruneta dă din cap c-a înţeles şi se strecoară pe lângă mine, cu grijă să nu m-atingă, de parc-aş fi un păianjen veninos, mă umflă râsul, nu mă aşteptam să obţin un efect dramatic atât de accentuat… Urc pe scările soioase, înecate în lumină roşie, în spatele Albertei, cu Gina de mână…

Intrăm în a treia cameră pe stânga… Hei, ştiu camera asta, aici era sechestrată puştoaica rockeriţă, în noaptea aia dementă din ’99, avea de plătit o datorie pentru droguri, sau ceva de genul ăla, era total atipică, avea carnea tare şi fragedă, 18 ani, mirosea încă a liceu, am futut la ea până dimineaţă… Sorin şi Fazanu’ au făcut schimb de partenere, dar eu n-am vrut să mă dau jos de pe ea, aşa de bine mi-era… ce ironie, după nouă ani, în acelaşi loc, o întâmplare la fel de proaspătă, de nouă, de neaşteptată ca cea de atunci… nu mai fusesem la curve înainte, iar acum e prima oară când sunt într-o cameră cu o fetiţă de unsprezece ani, în nobilul scop al satisfacerii poftelor mele perverse…

Camera asta e mişto, are şi baie, de obicei e folosită de mai multe cupluri odată… Alberta se opreşte în mijloc şi-mi zice:

„Ok, Jony se pare că a prins drag de tine, mi-a zis să ţi-o livrez curată şi la cheie.”

Deci Jony îl cheamă pe peşte… Mă priveşte ciudat, intens, ca şi cum s-ar aştepta să zic nu. E ceva necurat la mijloc, corcodelul mă bănuie de ceva, asta nu-i bine deloc. Nu pot să refuz, trebuie să joc inteligent.

„Bine fă, ce mai aştepţi, prestează…”

„Gina, hai la baie” zice matracuca uitându-se în continuare ţintă la mine.

Gina se uită disperată în ochii mei, nu pot decât să privesc în gol şi să zâmbesc vag. Vaca asta o să strice tot, în loc să am o fetiţă cuminte, aşteptând surprize, o să am un copil speriat şi isteric. Trebuie să scap de ea rapid, dar după ce o conving că nu reprezint nici un pericol.

Îmi aprind o ţigară, încerc să dau bice la neuroni, hai, ceva neaşteptat, să-i fută creierii panaramei… Încă gândesc când ies amândouă din baie, Gina are părul umed şi e îmbrăcată într-un halat transparent, i se văd formele subţirele, de copil, sânii ţuguiaţi, de virgină, şi ochii ăia mari, verzi, gata să mă înghită… Stop. Acum, sau pierd iniţiativa. Mă ridic exuberant de pe fotoliu şi păşesc repede spre ele, descheindu-mă din mers la curea.

„Ia să vedem, ce avem noi aici…”

Gina e îngheţată, incapabilă de reacţie. Smulg halatul de pe ea şi-l azvârl în moaca Albertei. Surprinsă, îl primeşte drept în figură şi vreo două secunde se luptă cu el, suficient cât să-i fac un semn energic Ginei, cu degetul la buze şi o încruntătură suplimentară de „taci orice-ar fi” Mă-nvârt ca un lup flămând în jurul ei, stă nemişcată, cu mâinile pe lângă corp, sfârcurile i s-au întărit, bucile mici îi tresar ritmic, într-un spasm nervos. Am terminat de desfăcut cureaua, now what? Alberta pare că n-are nici un gând să se tireze, la cum îşi linge buzele pare chiar că s-a excitat de ineditul pervers al situaţiei… Improvizăm…

„Ia pune-o pe pat să vedem ce abera Jony de virgină şi alte alea… Că dacă e, nici nu mai pun prezervativ, bonus!”

Stârnită ca o hienă în apropierea unei gazele eviscerate, bruneta o împinge pe Gina pe pat, şi mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape. Pune mâinile cu gheare lungi, violete, pe genunchii Ginei, şi-i desface cu încetinitorul picioarele. Smocul de păr cafeniu se despică, dând la iveală un roz surprinzător. Gina are cei mai mari ochi pe care i-am văzut în viaţa

mea. Pare că nici nu mai respiră. Alberta îmi ia mâna în mâna ei, ca o iubită, o simt cum tremură de excitare, îmi aranjează cu cealaltă mână arătătorul, întins şi lipit de al ei, şi încet, mână-n mână, pătrundem în Gina… Îmi dirijează degetul…

„Aici, simţi, aici e himenul…”

Se apleacă să vadă mai bine.

„Auzi, vrei s-o sparg eu pentru tine?...” aproape că miorlăie ca o pisică în călduri…

Îmi trag mâna înapoi, îmi bag arătătorul în gură şi-l sug tacticos, Alberta mă priveşte prostită, e momentul să supralicitez. Încep să mă deschei la şliţ.

„Mmm, gustoasă fată, Gina voastră… Auzi, dacă tot vrei să rămâi prin preajmă… Am clar o obsesie pentru curu’ tău, mi-a plăcut de când te-am văzut, pot să ţi-o trag un pic pe la spate? Da’ fără cremă, că nu mai e nici o sfârâială, una d-aia, adâncă, să pârâie, cum îi spuneam lui Jony că-mi place. Încep cu tine, că după ce o lucrez pe Gina, s-ar putea să se blegească definitiv. Ia zi, ai Durex Arrouser?”

„Du-te dracu, imbecil bolnav!” sare ca arsă de pe scaun, împiedicându-se în şlapi spre uşă. „Sper să-ţi moară la intrare!” îmi urează înainte să trântească uşa.

Mă duc tiptil spre intrare, ţinându-mi cu o mână pantalonii deja desfăcuţi. Trag zăvorul şi mă-ntorc spre Gina. Stă în continuare pe pat, cu picioarele desfăcute. Sper că nu e în stare de şoc. Mă închei la pantaloni, fir-ar să fie, toată vorbăria asta despre futut mi-a încioropsit zdravăn brebenelul, închid şlitul cu chiu cu vai, cureaua, aşa… Când ridic ochii, Gina stă în capul oaselor, cu picioarele lipite, uşor îndoite de la genunchi… E încordată ca un arc, dar nu pare şocată, asta e bine. Culeg de pe jos halatul, i-l arunc uşor pe pat, şi-mi trag un scaun la margine.

„Pune-l pe tine, că e cam răcoare, a venit toamna. Ia zi, care-i povestea ta? Da’ stai, să nu ne grăbim aiurea, mai avem 55 de minute, vrei o ciocolată?”

Scot Snickers-ul dublu din gentuţă, purtat pentru cazuri de hipoglicemie urgentă, îl desfac, îi dau o jumătate şi încep să cioflăi la cealaltă. Ne zâmbim, cu gura plină de ciocolată şi alune.

Parcă am în telefon numărul tipului de la PNA, care mi-era dator o favoare, dacă nu, e acasă, în agendă. Mi-a zis să-l sun o singură dată, doar pentru probleme serioase. Cred că am dat peste ceva serios.

„Gina, tu n-ai vrea să pleci din locul ăsta?”

Dă din cap fericită, mestecând de zor, înghiţindu-mă cu nişte ochi mari, verzi, care mă mint că lumea e bună de trăit, că sunt un om bun de îndrăgit, îmi vine să mă iau la palme în faţa speranţelor lucind acum viu în irişi, e doar o picătură dintr-un ocean, şi tu ştii asta, măgar bătrân ce eşti!...

În fine, om vedea, terminăm ciocolata, apoi povestim şi punem un plan la punct, să rămână întreagă până mâine dimineaţă, când apare cavaleria…

Doamne, în ce criză de subiecte eram!...